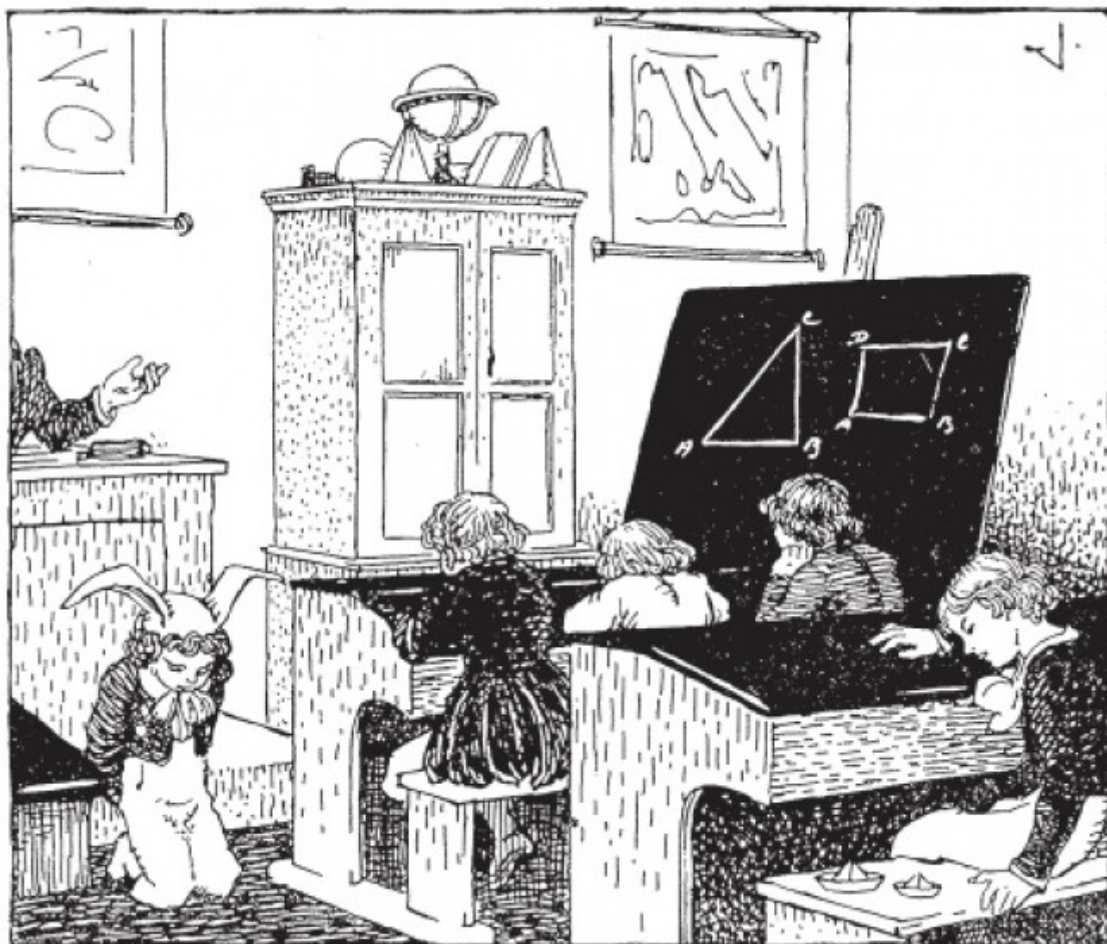

El retorn d'en Massagran

Les seves dèries de noi, en lloc de deixar-lo, havien anat creixent a mesura que ell creixia

Som molts el que hem crescut acompanyant-lo a descobrir el món. De fet, des del 1910 s'han anat reeditant les històries d'aquest heroi tan peculiar, que ha recorregut terres exòtiques, plantant cara a les adversitats, tenint sempre a mà un enginy ben esmolat i una fantasia desbordada. Un dels fills literaris de Josep Maria Folch i Torres

(<http://www.catorze.cat/noticia/8321/pastorets/meu/pare>) (Barcelona, 1880 - 1950) acompanyat dels dibuixos de Joan Junceda (Barcelona, 1881 - Blanes, 1948) forma part del llibre (http://www.editorialbambu.com/ca/livre/massagran_80270232/) *Aventures extraordinàries d'en Massagran* (http://www.editorialbambu.com/ca/livre/massagran_80270232/) (Editorial Bambú). En llegim l'arrencada, on descobrim com de ben petit ja tenia els somnis a l'altura del seu nom.

...s'entretenia fent vaixells de paper... [dibuix de Joan Junceda]

En Massagran té fal·leres

En un joliu indret de la costa hi havia un poble, bonic i blanc com una coloma. En aquest poble bonic i blanc hi havia una casa blanca, també, i també bonica, i en aquesta casa hi vivien un pare i una mare que eren molt feliços, perquè tenien un fill.

Aquell fill es deia Massagran, i no perquè fos més gran que els altres, sinó perquè així li havia posat el seu padrí, que era un home molt estrofolari i bromista.

Com que el pare d'en Massagran era empleat de Duanes i guanyava una bona mesada, mai no li faltaven caramels, confitures i joguines.

Però més que caramels i confitures li agradaven les joguines, i, entre aquestes, tenia especial predilecció per les barquetes; així és que cada any els Reis rebien la mateixa carta: «Em faran la mercè de portar-me una barqueta com la de l'any passat, i, si pot ésser, un xic més grossa».

I els Reis la hi duïen de bon grat, i en Massagran s'hi divertia molt fent-la navegar en els clots de la platja que el mar empena.

Amb aquests jocs va passar en Massagran els primers anys de la seva vida. A estudi, també hi anava, però com que en lloc d'escoltar el mestre s'entretenia fent vaixells de paper, i tenia el cap a la platja, va anar creixent amb poca ciència, però amb molta afecció per les coses del mar.

Quan en va ésser hora, el seu pare el cridà a comptes i li va dir que era cosa de pensar un xic en l'esdevenidor; que ja era un home i que triés carrera.

En Massagran no va gosar dir la que ell en veritat desitjava, i va respondre que ja s'ho pensaria.

El seu pare, tot i que li donava a triar, hauria estat molt content que el seu noi hagués triat la carrera de metge, però en Massagran no estava per estudis, perquè tenia fal·leres. I les fal·leres que tenia, i que tantes amargors li van fer passar durant el curs de la seva vida, plena de peripècies com mai n'hi hagi hagut una altra, eren les més absurdes que un hom es pugui imaginar.

Figureu-vos que en Massagran volia navegar. Les seves dèries de noi, en lloc de deixar-lo, havien anat creixent a mesura que ell creixia. Es passava les hores millors a la vora del mar, i quan veia passar un vaixell sentia que el seu cor se n'hi anava.

Veure països nous, gent estranya, costums desconeguts: heus aquí el desig fervent d'en Massagran.

I així ho va confessar un dia al seu pare, el qual, el mateix que la mare, en va tenir un gran disgust; i el va sermonejar tant com va poder, però inútilment, perquè en Massagran era tossut com una rella. Ell no escoltava res: ni reflexions ni amenaces. Volia navegar, i ja estava dit.

Ah, i no us cregueu que el navegar d'aquelles èpoques (perquè tot això passava en el temps de la reina Maria Castanya) fos com el d'ara.

Oh, ara rai! Amar en vapor és una delícia... per als qui no es maregen: mentre que abans, ja us dic jo que calia tenir el cap a can Pistras per a donar-se a una professió tan perillosa i tan exposada als pitjors accidents.

Però com que en Massagran l'hi tenia, el cap a can Pistras, no va fer cas de les observacions dels seus pares, i això que eren tan raonables que no tenien retop.

-Mira, fill meu -li deia el seu pare-, que tu no saps el que t'espera. Un viatge per mar és molt

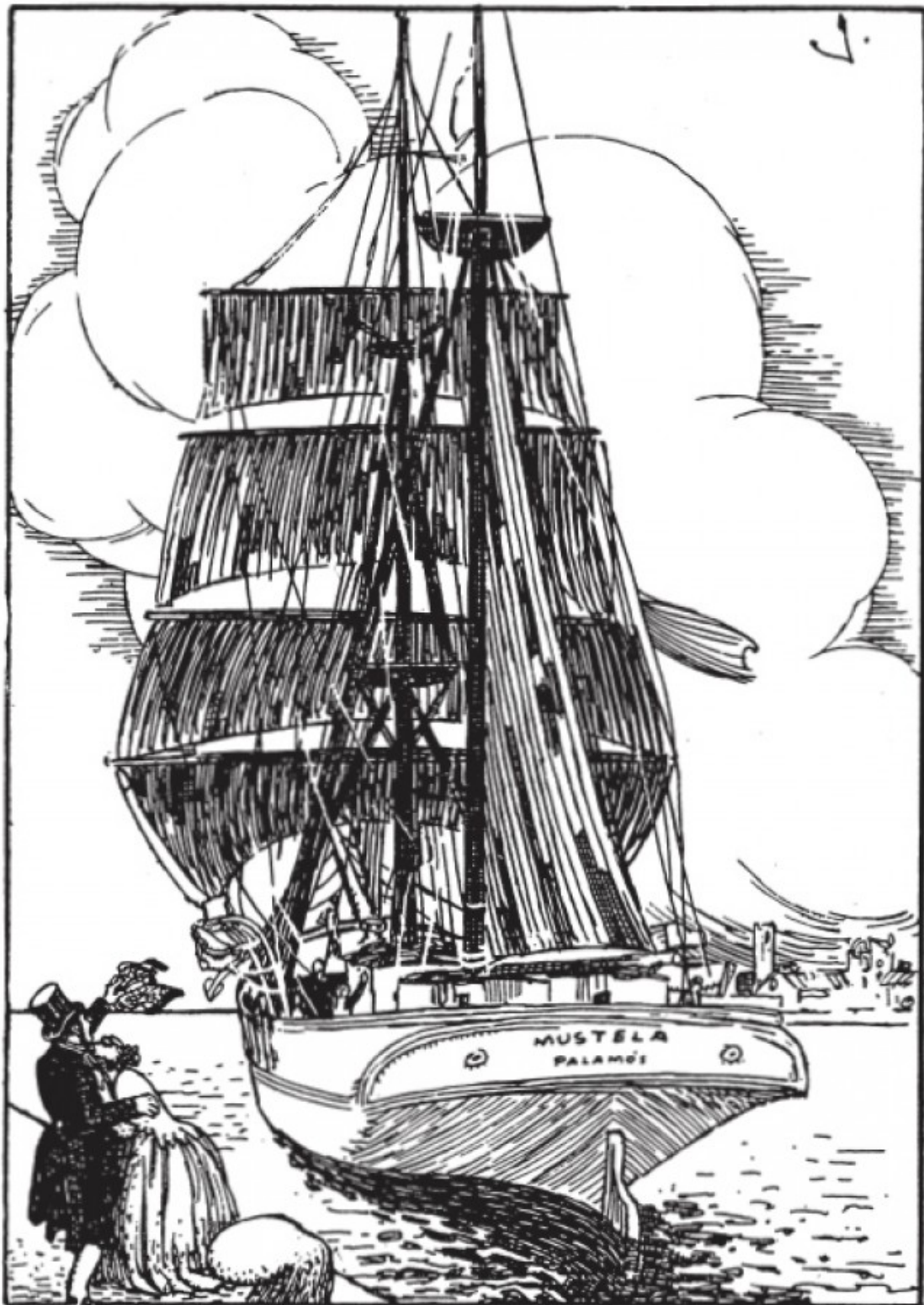
semblant a un viatge al cementiri. Mira que quan no és el vent que capgira les veles, són els pirates que t'aborden, i quan no són els pirates, és la tempesta, i quan no és la tempesta, són les privacions: ara s'acaba el menjar, ara l'aigua bona, ara tot plegat...

En Massagran no temia res: ni el vent, ni els pirates, ni la tempesta, ni la fam, ni la set. Volia marxar, i ningú no el treia d'aquí.

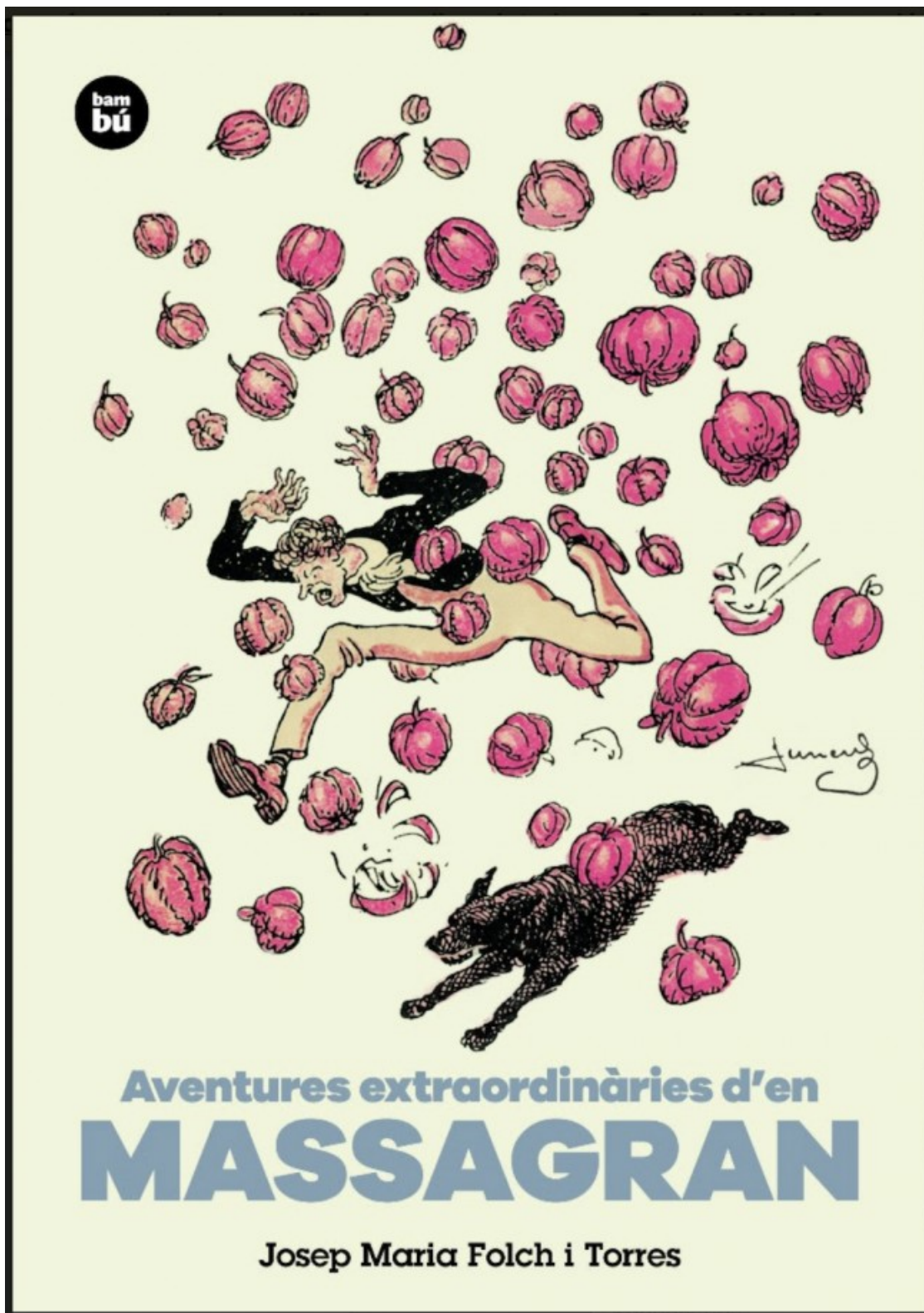
Així és que, cansats els seus pares de tant predicar, van acabar per deixar-lo fer, i així fou com en Massagran s'embarcà a bord d'una magnífica goleta anomenada *Mostela*.

Els seus pares van anar a acomiadar-lo, més que res, per veure si encara podien fer-lo desistir de la seva follia, però en Massagran, més content que un gat amb una rata, va embarcar-se, després d'abraçar-los.

Des del moll, la seva mare li va recomanar que s'abrigués bé, i la *Mostela* va llevar àncores, va prendre vent i va sortir amb una gran majestat.

Dibuix de Joan Junceda

Les aventures extraordinàries d'en Massagran
(http://www.editorialbambu.com/ca/livre/massagran_80270232/)

© 1910, hereus de Josep MAria Folch i Torres, pel text
© 1910, hereus de Joan Junceda, per totes les il·lustracions
© 2018, Editorial Bambú (és un segell d'Editorial Casals)